

Мария Илиева

Кондукторът на чувствата

Като капки от дъжд
мъгливи,
горчиви
сълзите ромолят във нощта.
Спомен, като бяла фея
босонога,
с рокля
със цвят на цъфнало кокиче
сипе сребърни коси.
Тялото ми помни,
как ръцете,
вятър сякаш,
полъх тих
носеха ме във прегръдка.
Бебе бях.
А татко – ти.
Топлата завивка на очите,
беше
меко
кадифе...
Утрото почука глухо.
Вмъкна се като крадец.
Посивя прозорецът от болка.
Нож...
В лявото ми на гърдите.
Рана.
Пепелник...
С кафе,
черно и горчиво, като мисъл.
Истина ли бе?...
Безпощадно прозаичен е перонът.
Полицай разхожда пистолет.
Чантите са пълни с усмивки,
смачкани, като билет
от непотребното завръщане.
Във очите на поет,
има болка...
Много болка.
Делникът е строг
кондуктор с черна чанта.
Перфораторът е сив.

Прави дупки всеки миг
в белотата на гърдите ми.
Сякаш си икона,
светиш цял
от прозореца на влака.
Гледам те с молитва.

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10100>]